

Akran Çocuklar Arasındaki Şiddet

Okulda şiddet davranışları gösteren çocukların bu davranışları, diğer arkadaşları ve öğretmenler için sıkıntı kaynağı olabiliyor. Çocuğun bu davranışları sonucunda yetişkinlerle iletişimi iyice kötüye giderken, lideri olduğu bir hayran kitlesi de edinebiliyor akranları arasında. Kendi sosyal çevresinde elde ettiği bu saygınlık, çocuk için değerli oluyor.

Şiddet davranışının ortaya çıkmasında aile ortamının etkisi büyük oluyor. Evde şiddet türlerine maruz kalan çocuklar, kendilerine uygulananları, okul ortamında diğerlerine uyguluyor. Böylelikle evde hissedemediği “güçlü olma” ve “saygı görme” algısını, bu şekilde yaşamaya çalışıyor. Benzer biçimde, anne ve babayla kaliteli zaman geçiremeyen çocuklar şiddet yoluyla sıkıntılarını dışa vururlar. Bilgisayarda şiddet oyunlarına uzun zaman ayıran, şiddet içerikli programları izleyen çocuklar, bunları gerçek hayatlarına yansıtırlar.

Şiddet uygulayan çocuklar genellikle sıkıntılarını başka türlü nasıl gidereceklerini bilmeyen çocuklardır. Evde de benzer davranışlara maruz kaldıkları yada şahit olduklarından, öfkelenen kişinin kendinden daha zayıf olana vurabileceği, küfredebileceği gibi bir bilgiyi öğrenirler. Dolayısıyla onlara göre dayak, “hak edilebilir” bir şeydir. “Dayağın meşru bir nedeni vardır” algısına sahiptirler.

Tüm bu bilgilerden yola çıkarak şiddet davranışının doğuştan değil; sonradan öğrenilen bir olgu olduğunu net bir biçimde söyleyebiliriz.

Okul içerisinde arkadaşlarına vuran, inciten çocukların az da olsa yaptığı olumlu davranışlar okuldaki eğitimcilerin gözünden kaçabiliyor. Çocukları yaptıkları zararlı davranışların sonuçlarıyla yüzleştirmenin yanı sıra olumlu davranışlarına da vurgu yaparak ödüllendirmek – ki övmek de bir ödüllendirme biçimidir- çocuğun değerli olduğunu hissetmesini sağlayacaktır. Çocuk, yetişkinlerden aldığı pozitif geri bildirimleri kaybetmemek için çabalamaya başlayacaktır.

Çocuęu cezalandırırken “yaptığı davranış”ın doğru olmadığını söylemek daha sağlıklıdır. Çocuęu, bir kişilik özelliğiymiş gibi yaptığı davranıştan dolayı etiketlemek ise davranışının iyileşmesini sağlamaz. Davranışın kötüye gitmesine neden olur. Çünkü çocuk eğer “yaramaz” yada “beceriksiz” etiketlerini yetişkinlerden duyarsa, öyle olduğuna inanır. Bu etiketlendirmeler çocukta değişemeyeceği algısı oluşturur. Bu durumda, istenmeyen davranışları sürecektir.

REHBERLİK SERVİSİ